

Kancelarie Radców Prawnych

Dobiesława Stefaniaka, Piotra Wieczorkiewicza, Macieja Chmielewskiego

Przegląd Podatkowy

Marzec 2018

I. WYROKI

1. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 lutego 2018 roku, sygn. akt I FSK 751/16

Teza: obcokrajowcy nie mają prawa do zwolnienia podmiotowego w VAT.

Zgodnie z art. 113 ust. 13 ustawy o VAT ze zwolnienia z opodatkowania do 200.000 zł nie mogą korzystać podatnicy nieposiadających siedziby działalności gospodarczej na terytorium kraju. Pojęcie siedziby działalności gospodarczej nie zostało zdefiniowane, ale przy jego interpretacji nie można pomijać kontekstu unijnego. Krajowa regulacja jest implementacją art. 283 ust. 1 lit. c dyrektywy 112, a celem tego przepisu jest wspieranie małych podatników prowadzących działalność na terytorium danego kraju. Przyjęcie, że wyłączenie ze zwolnienia nie dotyczy osób fizycznych, naruszałoby zasady powszechności i równości opodatkowania. NSA potwierdził, że dla osób fizycznych siedziba to miejsce zamieszkania.

2. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 9 lutego 2018 roku, sygn. akt I SA/Po 1051/17

Teza: dla opodatkowania lokalu niemieszkalnego w przypadku, gdy jest on w posiadaniu przedsiębiorcy należy zastosować stawki najwyższe tj. stawki właściwe dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Wyższe stawki określone są dla budynków i gruntów związanych z działalnością gospodarczą (również gdy są to budynki mieszkalne lub ich części). Hala garażowa wyodrębniona jako lokal o innym niż mieszkalnym przeznaczeniu, stanowiącym odrębną nieruchomość i odrębny przedmiot opodatkowania nie dzieli losu całego budynku, w tym także mieszkalnego. Przedmiotem podatku jest lokal stanowiący odrębną nieruchomość, a nie budynek mieszkalny. W sytuacji gdy udział we własności lokalu (hali garażowej), jak i gruntu przynależy (jest we władaniu) do przedsiębiorcy, to zasadne jest przyjęcie ustalenia, że jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, dlatego objęty jest wyższą stawką podatku.

3. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 7 lutego 2018 roku, sygn. akt I SA/Po 1167/17

Teza: wynagrodzenia z tytułu udzielonego kredytu kupieckiego, nie należy wliczać do podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług z tytułu dokonanej dostawy.

Udzielanie kredytu kupieckiego należy zakwalifikować do usługi finansowej, ponieważ wynagrodzenie za odroczony termin płatności jest naliczane po realizacji dostawy. W ocenie Sądu organ wydający interpretację prawidłowo uznał, że w przypadku zwiększenia wynagrodzenia, w związku z odroczonym terminem płatności, oprócz dostawy towaru, sprzedawca świadczy dodatkową usługę w postaci tzw. kredytu kupieckiego, którą kwalifikuje się do usług finansowych. Kredyt kupiecki jest udzielany tylko

i wyłącznie w sytuacji dostawy towaru lub świadczenia usługi i w tym kontekście jest z nimi związany. Jednak są to odrębne świadczenia w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług, których rozdzielenie nie będzie miało sztucznego charakteru, obie czynności nie tworzą bowiem niepodzielonego ekonomicznie świadczenia.

4. Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 28 lutego 2018 roku o sygn. C-307/16

Teza: nie można pozbawić prawa do zastosowania mechanizmu tax free w związku z nieosiągnięciem kryterium obrotowego.

TSUE potwierdził, że polskie przepisy ograniczające zastosowanie mechanizmu tax free do podatników, którzy osiągnęli minimalny pułap obrotów są niezgodne z unijną dyrektywą VAT. Unijne warunki korzystania z procedury tax free są tylko takie, aby przedsiębiorca nie uczestniczył świadomie w podatkowym oszustwie i spełnił wszystkie inne ustawowe warunki (np. by klienci kupili od niego towar za określoną kwotę – obecnie 200 zł). Zatem przepisy krajowe, wedle których w ramach dostaw na eksport towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych sprzedawca będący podatnikiem powinien osiągnąć minimalny pułap obrotów za poprzedni rok podatkowy lub zawrzeć umowę z podmiotem uprawnionym do zwrotu VAT podróżnym, jest niezgodne z prawem UE.

5. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 lutego 2018 roku, sygn. akt III SA/Wa 943/17

Teza: nie można wystawiać faktur korygujących w sytuacji gdy wystawiona faktura i towar nie zostały skutecznie doręczone do kontrahenta, lub odpowiednio, usługa nie została wykonana

W świetle literalnej wykładni ustawy o VAT prawidłowe jest stwierdzenie, że błędnie wystawionych, niewprowadzonych do obrotu faktur nie należy uwzględniać w rozliczeniu VAT, a procedura ich eliminacji nie może być sprzeczna z podstawowymi przepisami dotyczącymi dokumentowania transakcji. W sytuacji, gdy wystawiona faktura nie została wprowadzona do obrotu prawnego poprzez jej przekazanie kontrahentowi – nie ma podstaw do poprawienia błędów poprzez wystawienie faktury korygującej – wówczas istnieje możliwość anulowania tej faktury.

6. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 marca 2017 roku, sygn. akt II FSK 573/16

Teza: odszkodowanie wypłacone na podstawie ugody pozasądowej nie korzysta ze zwolnienia z PIT.

Odszkodowania wynikające z zawartych umów lub ugód innych niż ugody sądowe wołą ustawodawcy zostały wyłączone ze zwolnienia. Tylko ugoda sądowa, czyli świadczenie zweryfikowane przez sąd, daje prawo do zwolnienia. Ustawodawcy chodzi o pewność obrotu i eliminowanie nadużyć. Dlatego sytuacja podatników, którzy zawierają ugody sądowe i pozasądowe, jest inna.

7. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 22 marca 2018 roku o sygn. III SA/Wa 1789/17

Teza: nie można sztucznie dzielić kompleksowej usługi

Firma, która w trakcie kilkudniowej konferencji organizuje pracownikom w czasie wolnym np. wyjście do muzeum, może odliczyć VAT od całego świadczenia. Sąd uznał, że rozrywka, podobnie jak i inne świadczenia podczas konferencji, składa się na usługę kompleksową.

8. Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21 marca 2018 roku o sygn. C-533/16

Teza: VAT można odzyskać nawet po upływie pięciu lat

Artykuły 167, 168 i 178 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz zasady neutralności podatkowej i proporcjonalności sprzeciwiają się odmówieniu podatnikowi, który działał w dobrej wierze, prawa do odliczenia tego podatku, gdy zachodzą okoliczności takie jak te w sporze w postępowaniu głównym, w których błędnie uznano, że dostawa towarów nie podlega opodatkowaniu, lecz po kilku latach dokonano korekty i uiszczono podatek. TSUE wskazał, że co prawda prawo do odliczenia powstaje w momencie, gdy podatek staje się wymagalny, ale zasadniczo wykonanie tego prawa staje się możliwe dopiero po otrzymaniu faktury z VAT. W przedmiotowej sprawie podatnik (Volkswagen) nie mógł ubiegać się o zwrot podatku wcześniej, przed dokonaniem korekt przez słowackich kontrahentów, bo nie dostając faktur z podatkiem, nie wiedział, że jest on należny. Dopiero gdy otrzymał korekty, spełnione zostały przesłanki materialne (dostawa) i formalne (faktura), dające prawo do odliczenia VAT.

II. INTERPRETACJE

1. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 8 lutego 2018 roku o sygn. 0114-KDIP3-1.4011.451.2017.1.ES

Teza: brak wymaganego przepisami ustawy o VAT elementu faktury przesądza o braku zaliczenia w koszty podatkowe wydatku dla podatników rozliczających się na podstawie książki przychodów i rozchodów.

Zasady i sposób prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów oraz szczegółowe warunki jakie musi spełniać dokument aby mógł stanowić podstawę do dokonania wpisu w podatkowej księdze przychodów i rozchodów określają przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów. Zgodnie z § 12 ust. 3 pkt 1 ww. rozporządzenia, podstawą zapisów w księdze są dowody księgowe, którymi są m.in. faktury, faktury VAT RR, rachunki oraz dokumenty celne, zwane dalej „fakturami”, wystawione zgodnie z odrębnymi

przepisami. Zatem w sytuacji gdy faktura za poniesiony wydatek nie zawiera np. daty wystawienia to podatnik nie ma prawa ująć jej w prowadzonej podatkowej księżce przychodów i rozchodów.

2. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 28 lutego 2018 roku o sygn. 0111-KDIB1-1.4010.174.2.017.2.SG

Teza: wydatków na catering na rzecz współpracowników świadczących usługi na podstawie umów cywilnoprawnych nie można zaliczyć do kosztów podatkowych.

Wydatki na catering, drobne przekąski, kanapki, napoje poniesione na rzecz współpracowników świadczących na rzecz podatnika usługi na podstawie umów cywilnoprawnych nie mogą zostać zaliczone do kosztów uzyskania przychodów. Wydatki te noszą bowiem znamiona kosztów reprezentacji, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Należy wskazać, że z uwagi na fakt, iż wydatki te nie dotyczą relacji opartych na stosunku pracy (jak ma to miejsce w przypadku osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę), to podatnik nie jest w ogóle zobligowany do ich ponoszenia. Zatem należy przyjąć, że celem tych wydatków jest kreowanie pozytywnego wizerunku firmy na zewnątrz poprzez tworzenie dogodnych warunków wykonywania usług świadczonych przez zewnętrznych współpracowników, niebędących pracownikami podatnika.

3. Interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 2 marca 2018 roku o sygn. DD6.8201.1.2018

Teza: wniesienie wkładu pieniężnego do spółki lub spółdzielni nie generuje przychodu po stronie podmiotu wnoszącego.

Minister Finansów w wydanej interpretacji wyjaśnił wątpliwości dotyczące obowiązującego od 1 stycznia 2018 roku nowego brzmienia art. 12 ust. 1 pkt 7 ustawy o CIT, w zakresie możliwości powstania przychodu spółki w przypadku wniesienia do niej wkładu pieniężnego. Zdaniem Ministerstwa art. 12 ust. 1 pkt 7 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych nie obejmuje swoim zakresem przypadków wnoszenia do spółki lub spółdzielni wkładów pieniężnych. A zatem wniesienie wkładu pieniężnego do spółki lub spółdzielni w dalszym ciągu nie powoduje powstania przychodu po stronie podmiotu wnoszącego. Zatem przepis ten ma zastosowanie wyłącznie do wniesionych do spółki aportów i tylko te należy traktować jako przychód podatnika.

4. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 1 marca 2018 roku o sygn. 0111-KDIB1-1.4010.9.2018.1.SG

Teza: Usługi Inwestycyjne, które obejmują czynności związane ze wsparciem przy zaprojektowaniu i wybudowaniu budynku(ów) i infrastruktury towarzyszącej należy zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów bezpośrednio związanych z przychodami, a zatem nie będą podlegać ograniczeniom w zaliczaniu do kosztów podatkowych.

Usługi Inwestycyjne, które obejmują czynności związane ze wsparciem przy zaprojektowaniu i wybudowaniu budynku(ów) i infrastruktury towarzyszącej są ściśle związane z procesem inwestycyjnym, tj. budową konkretnych budynków (lokali) wraz z pełnym uzbrojeniem działki w infrastrukturę towarzyszącą. Służą one bowiem „wytworzeniu” przedmiotów realizowanej przez sprzedaży. Tym samym, wydatki te są ponoszone bezpośrednio w celu uzyskania przysporzeń (przychodów) ze sprzedaży budynków (lokali). Możliwość bezpośredniego powiązania kosztów z przychodami osiąganymi ze sprzedaży konkretnych budynków (lokali) przesądza, że ma do nich zastosowanie norma art. 15 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Zatem, należy stwierdzić, że Usługi Inwestycyjne, które obejmują czynności związane ze wsparciem przy zaprojektowaniu i wybudowaniu budynku(ów) i infrastruktury towarzyszącej należy zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów bezpośrednio związanych z przychodami. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia również okoliczność, że ww. koszty są ściśle związane z długofalowym procesem inwestycyjnym, tj. budową konkretnych budynków (lokali). Należy podkreślić, że koszty te nie powstałyby samoistnie, w oderwaniu od realizowanego przedsięwzięcia budowlanego. Umożliwia to bezpośrednie powiązanie ich z przychodami osiąganymi ze sprzedaży poszczególnych produktów. Tym samym, do tego rodzaju wydatków zgodnie z art. 15e ust. 11 ustawy o CIT nie będzie miało zastosowanie ograniczenie wynikające z art. 15e ust. 1 ustawy o CIT.

5. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 26 lutego 2018 roku o sygn. 0111-KDIB2-3.4011.313. 2017.2.LG

Teza: jeżeli wyjazd nie ma charakteru integracyjnego, to po stronie pracowników należy rozpoznać przychód.

Organ podatkowy wskazał, iż skoro uczestnictwo pracowników i członków ich rodzin w wycieczce nie miało charakteru integracyjnego (nie zostało spełnione w interesie pracodawcy – co wynikało z opisu stanu faktycznego), uczestnicy z wycieczki skorzystali w pełni dobrowolnie i uzyskali wymierną korzyść o indywidualnym charakterze (przypisaną danemu pracownikowi), należy stwierdzić, że w sprawie zostały spełnione wszystkie trzy przesłanki do wystąpienia u pracowników przychodu z tytułu nieodpłatnych (częściowo odpłatnych) świadczeń. W konsekwencji po stronie pracowników powstanie przychód ze stosunku pracy na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o PIT, który powoduje konieczność obliczenia i pobrania zaliczki na podatek dochodowy na podstawie art. 31 ustawy, z uwzględnieniem zwolnienia przewidzianego w art. 21 ust. 1 pkt 67 ustawy o PIT.

6. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7 marca 2018 roku o sygn. 0111-KDIB1-2.4010.64.2018.1.DP

Teza: brak ponoszenia odpłatności za usługi zarządzania (świadczone przez osoby będące jednocześnie członkami zarządu udziałowca tej Spółki) nie wiąże się z obowiązkiem rozpoznania przychodu z tytułu nieodpłatnie otrzymanych świadczeń.

W ramach stosunków łączących spółkę kapitałową ze współnikami takiej spółki szczególną rolę odgrywają świadczenia wynikające z umowy spółki. Do takich świadczeń zaliczyć można m.in.

obowiązek wniesienia wkładu na kapitał zakładowy spółki, obowiązek wnoszenia dopłat uchwalonych przez zgromadzenie wspólników, pełnienie funkcji w organach spółki, itp. W przypadku tego rodzaju świadczeń udziałowca na rzecz Spółki nie można uznać, że Spółka uzyskała nieodpłatne świadczenie, nawet jeżeli nie zostało określone z tego tytułu dodatkowe wynagrodzenie wspólnika. Nieodpłatne pełnienie funkcji członków zarządu Spółki przez osoby będące jednocześnie członkami zarządu udziałowca tej Spółki, nie skutkuje po stronie Spółki powstaniem przychodu podatkowego z tytułu nieodpłatnych świadczeń w rozumieniu art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Nieodpłatne pełnienie funkcji członka zarządu Spółki przez jej udziałowca nie stanowi bowiem świadczenia nieodpłatnego, ponieważ świadczeniodawca (tenże udziałowiec) uzyskuje lub uzyska w przyszłości od świadczeniobiorcy świadczenie ekwiwalentne np. w postaci dywidendy.

7. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 22 lutego 2018 roku o sygn. 0115-KDIT2-2.4011.438. 2017.1.RS

Teza: zapewnienie pracownikom mobilnym noclegu w celu sprawnego i należytego wywiązania się z obowiązków służbowych, nie stanowi przychód ze stosunku pracy tych pracowników.

W świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2014 r. uznać należy, że sfinansowanie przez pracodawcę kosztów noclegów, związanych z wykonywaniem przez pracowników pracy w miejscu i w czasie wskazanym przez niego (niebędącym podróżą służbową), nie generuje po stronie pracowników przychodu do opodatkowania. Wydatki ponoszone są bowiem w interesie pracodawcy, a co za tym idzie pracownicy nie otrzymują od pracodawcy jakiegokolwiek przysporzenia majątkowego.

8. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11 stycznia 2018 roku o sygn. 0111-KDIB1-2.4010.448.2017.1.AW

Teza: odpisy od wartości początkowej licencji mogą stanowić koszty uzyskania przychodów tylko do wysokości 5% „podatkowej EBITDA”.

Zdaniem organu interpretacyjnego, mając na uwadze wykładnię celowościową należy wskazać, że skoro ustawodawca wyłączył na mocy art. 15e ustawy o CIT określone koszty (w tym wszelkiego rodzaju opłaty i należności za korzystanie lub prawo do korzystania z licencji) – poniesione bezpośrednio lub pośrednio na rzecz podmiotów powiązanych, o których mowa w art. 11, to wyłączeniu temu podlegać będą również odpisy amortyzacyjne dokonywane od wymienionych w tym przepisie składników majątkowych. Niezastosowanie art. 15e ustawy o CIT do wydatków potrącanych w formie odpisów amortyzacyjnych tylko dlatego, że dotyczą one wartości niematerialnych i prawnych, które co do zasady mogą podlegać amortyzacji przewidzianej w art. 16a-16m ustawy o CIT, w świetle obowiązujących i mających zastosowanie przepisów, nie znajduje usprawiedliwionych podstaw.

9. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23 marca 2018 roku o sygn. 0115-KDIT2-2.4011.39.2018.2.MM

Teza: zwrot za dojazd członków rady nadzorczej na jej posiedzenia nie jest zwolniony z podatku.

Kwota zwrotu należności z tytułu dojazdu członków Rady Nadzorczej na posiedzenia Rady stanowi dla nich przychód z działalności wykonywanej osobiście, o którym mowa w art. 13 pkt 7 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, do którego nie znajduje zastosowanie zwolnienie wynikające z art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W konsekwencji na Spółce będzie ciążył obowiązek naliczenia od tych świadczeń zaliczki na podatek dochodowy, o której mowa w art. 41 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

10. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2 marca 2018 roku, o sygn. 0114-KDIP2-2.4010.15.2018.1.AZ

Teza: podatnicy, którzy nabywają usługi na rynku, a następnie, bez narzucania własnej marży odsprzedają je powiązanim firmom, też muszą sporządzić dokumentację cen transferowych zawierającą analizę danych porównawczych.

Dyrektor KIS potwierdził, że fiskus nie może poprzestać na badaniu ceny usługi, powinien także sprawdzić wszystkie inne istotne elementy danej transakcji, aby upewnić się, czy podobnie postąpiłyby podmioty ze sobą niepowiązane. Dyrektor KIS uznał za podejrzaną sytuację, w której z jednej strony spółka rezygnuje z marży, a jednocześnie bierze na siebie wszelkie zadania związane z identyfikacją partnerów handlowych, prowadzeniem z nimi negocjacji, obsługą kontraktów. Niewątpliwie inaczej zachowałyby się podmioty ze sobą niepowiązane, a brak marży w tej sytuacji wynika z powiązań między spółkami. Przeniesienie ceny przy refakturowaniu usługi nie przesądza o dotrzymaniu rynkowych warunków transakcji z udziałem podmiotów powiązanych

11. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20 lutego 2018 roku, o sygn. 0111-KDIB1-2.4010.440.2017.2.PH

Teza: firmy z międzynarodowej grupy kapitałowej, które za darmo używają jej znanego logo, uzyskują opodatkowany przychód.

Wartością takiego świadczenia niewątpliwie jest korzyść wynikająca z zaniechania pobrania wynagrodzenia za prawo z korzystania z tego znaku towarowego. Wartość ta jednocześnie stanowić będzie dla Spółki przychód podatkowy z tytułu otrzymania nieodpłatnego świadczenia, podlegający opodatkowaniu w myśl art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o CIT, a jego wysokość należy określić na podstawie art. 12 ust. 5 i 6 ustawy o CIT. Na podstawie art. 12 ust. 5 ustawy o CIT, wartość otrzymanych rzeczy lub praw, w tym otrzymanych nieodpłatnie, określa się na podstawie cen rynkowych stosowanych w obrocie rzeczami lub prawami tego samego rodzaju i gatunku, z uwzględnieniem w szczególności ich stanu i stopnia zużycia oraz czasu i miejsca ich uzyskania.

12. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 6 lutego 2018 roku o sygn. 0111-KDIB3-1.4012. 672.2017.2.SR

Teza: wynagrodzenie za przekazane nagrody nie jest wynagrodzeniem za świadczenie usług.

Otrzymywane wynagrodzenie kalkulowane w oparciu o wartość nagród zakupionych/wytworzonych i wydanych przez Spółkę, dotyczy w rzeczywistości zapłaty za zakupione/wytworzone towary (nagrody), które są przekazywane Uczestnikom programu nieodpłatnie. Tym samym kwoty wypłacone przez Organizatora na rzecz Spółki, działającego jako podwykonawca Organizatora, za wykonanie przez niego czynności w ramach zawartej umowy stanowi w rzeczywistości wynagrodzenie płacone przez osobę trzecią – Organizatora, za dostawę towarów (nagród) dokonywaną przez Wnioskodawcę na rzecz Uczestników programu lojalnościowego, którzy otrzymują nagrody. Zatem, czynność wydania nagród w ramach programu na rzecz Uczestników, za które Spółka otrzymuje wynagrodzenie od Organizatora, jako odpłatna dostawa towarów i usług podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, stosownie do art. 5 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy o VAT.

13. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23 marca 2018 roku o sygn. 0115-KDIT2-2.4011.39.2018.2.MM

Teza: zwrot za dojazd członków rady nadzorczej na jej posiedzenia nie jest zwolniony z podatku

Kwota zwrotu należności z tytułu dojazdu członków Rady Nadzorczej na posiedzenia Rady stanowi dla nich przychód z działalności wykonywanej osobiście, o którym mowa w art. 13 pkt 7 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, do którego nie znajduje zastosowanie zwolnienie wynikające z art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W konsekwencji na Spółce będzie ciążył obowiązek naliczenia od tych świadczeń zaliczki na podatek dochodowy, o której mowa w art. 41 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

14. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 29 marca 2018 r. o sygn. 0111-KDIB2-2.4010.2.2018.1.APA

Teza: dokumentacja podatkowa pożyczki wyłącznie w roku podatkowym zawarcia umowy.

Podatnicy są zobowiązani do sporządzenia dokumentacji podatkowej jedynie dla transakcji dokonywanych z podmiotami powiązаныmi w danym roku podatkowym. W odniesieniu do pożyczek wskazanych w zdarzeniu przyszłym, które zostały zawarte przed 1 stycznia 2017 r., należy uznać, że nie są „dokonywane” – w rozumieniu art. 9a ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o CIT – w kolejnych latach podatkowych (począwszy od 2017 r.), i w efekcie – w przypadku przekroczenia limitu wskazanego w art. 9a ust. 1d ustawy o CIT – Spółka nie będzie zobowiązana do sporządzenia dokumentacji cen transferowych dla tych transakcji również w kolejnych latach (począwszy od 2017).

III. ZMIANY W PRAWIE

1. Projekt z 19 lutego 2018 roku rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie wzorów deklaracji dla podatku od towarów i usług.

Projekt nowego rozporządzenia jest związany z ustawą z 15 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw wprowadzającą mechanizm „split payment” (podzielonej płatności).

Zgodnie z uzasadnieniem, zmiany wprowadzone we wzorach deklaracji mają na celu dostosowania deklaracji do mechanizm podzielonej płatności. Aktualizacja formularzy podatkowych nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Rozporządzenie wejdzie w życie 1 lipca 2018 r.

Link: <https://legislacja.rcl.gov.pl/docs/502/12308950/12494708/12494709/dokument332409.pdf>

2. Projekt z 28 lutego 2018 roku rozporządzenia Ministra Finansów zmieniającego rozporządzenie w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów.

Projektowane zmiany przede wszystkim mają na celu uwzględnienie zmian w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2018 r., które uchylają obowiązek zawiadomienia o prowadzeniu podatkowej księgi przychodów i rozchodów oraz o podpisaniu umowy z biurem rachunkowym na prowadzenie księgi.

Nowe przepisy wejdą w życie dzień po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw.

Link: <https://legislacja.rcl.gov.pl/docs/502/12308902/12494584/12494585/dokument332323.pdf>

3. Projekt ustawy z 13 lutego 2018 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw

Poniżej najważniejsze planowane zmiany:

- a) wprowadzenie ograniczeń w wystawianiu faktur VAT do paragonów; możliwość wystawienia faktury VAT do paragonu możliwa będzie pod warunkiem, że na paragonie dokumentującym sprzedaż wydrukowany będzie numeru NIP nabywcy;
- b) modyfikacja przesłanek stosowania zwolnienia dla dostaw budynków, budowli i ich części, poprzez likwidację warunku, że ich zasiedlenie nastąpiło w ramach czynności podlegającej opodatkowaniu;
- c) wyłączenie możliwości korzystania ze zwolnienia podmiotowego w VAT (do 200 tys. zł rocznego obrotu) przez podatników dokonujących obrotu sprzętem elektronicznym i elektrycznym;

- d) dostosowanie przepisów dotyczących transakcji z podmiotami powiązanymi do zmian wprowadzonych w odpowiednich przepisach dotyczących podatków dochodowych;
- e) dostosowanie niektórych przepisów do wprowadzanego od 1 stycznia 2018 r. obowiązku składania deklaracji podatkowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej i braku możliwości składania w tej formie wraz z deklaracją innych dokumentów;
- f) doprecyzowanie przesłanek wykreślenia z urzędu z rejestru podatników VAT oraz rejestru podatników VAT UE;
- g) wyłączenie możliwości stosowania kaucji gwarancyjnej przez podmioty nowo powstałe;
- h) obniżenie wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego do 15% w przypadku, gdy podatnik złoży korektę deklaracji podatkowej w trakcie kontroli celno-skarbowej.